

Arrest

nr. 72 878 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMEN loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense etnische origine, afkomstig uit Tevzana (Kirov-Yurt), Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

Rond middernacht in de nacht van 3 op 4 september 2010 vielen gemaskerde militairen uw woning binnen. Uw paspoort werd ingehouden en u zelf werd geboeid weggevoerd in een auto naar een onbekende locatie, waar u in een cel in de kelder van een verlaten gebouw werd opgesloten. U werd verschillende keren ondervraagd over uw vermeende contacten met rebellen. Uiteindelijk gaf men aan dat men een factuur van uw winkel had aangetroffen bij twee door hen gedode rebellen. U werd bedreigd en geslagen. Men zette u onder druk dat u een bekentenis zou ondertekenen. U weigerde echter telkens. In de nacht van 5 september 2010 werd u geboeid en werd er een zak over uw hoofd

getrokken. U werd per auto weggevoerd. U dacht dat men u wilde vermoorden maar uiteindelijk werd u aan de rand van uw dorp achtergelaten. Men zei u dat men zich spoedig weer bij u zou melden. Daarop ging u te voet naar huis. Daar deed u uw verhaal aan uw familie. Uw vader oordeelde dat u diende onder te duiken, en dit niet bij familie. Daarom contacteerde hij een kennis in Grozny. U vertrok nog diezelfde dag daarheen. U dook bij de kennis gedurende tussen de twee weken en een maand onder. Intussen werd uw vlucht georganiseerd. Van de persoon bij wie u was ondergedoken, vernam u dat een week na uw vrijlating uw vervolgers naar uw ouderlijk huis waren teruggekeerd en naar u hadden gevraagd.

Op 18 oktober 2010 ontvluchtte u de Russische Federatie. Op 22 oktober 2010 kwam u aan in België waar u op de vluchtelingenstatus aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Intussen zouden uw vervolgers nog enkele malen naar uw ouderlijk huis zijn teruggekeerd. Eén maal werd daarbij uw broer geslagen. De laatste maal dat uw vervolgers uw ouderlijk huis bezochten, in april 2011, hebben ze het huis ook doorzocht. Intussen zijn er ook een aantal convocaties voor u afgeleverd op uw ouderlijk adres.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands paspoort, een uitbatingattest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Alvast zij erop gewezen dat u er niet in slaagt een begin van bewijs te leveren van de verklaarde asielp Problemen. Bijgevolg is de inschatting van uw asielmotieven in hoge mate beperkt tot uw asielerklaringen in het kader van uw asielaanvraag. Echter werd vastgesteld dat deze verklaringen hoegenaamd niet aannemelijk zijn.

Alvast blijkt uit uw verklaringen dat u over diverse essentiële aspecten van uw asielp probleem onaannemelijk weinig op de hoogte bent. Zo heeft u er geen idee van welke instantie of instanties betrokken zouden zijn bij uw vervolging. Ten eerste heeft u er geen idee van welke instantie er 's nachts bij u thuis was binnengevallen om u te arresteren. U weet er enkel van dat het gemaskerde mannen met waarschijnlijk een zwart militair uniform waren, vermoedelijk zowel mannen van Russische als van Tsjetsjeense origine (CGVS, p.7). Nadat u na uw vrijlating was ondergedoken en later het land was ontvlucht, zouden uw vervolgers bij daglicht opnieuw verschillende malen bij uw ouders zijn langsgeweest om te vragen waar u was. U wist echter niet of het hier dezelfde militairen betrof die u eerder hadden meegenomen (CGVS, p. 10). U wist in het algemeen niet welke instantie deze personen die bij uw familie naar u waren gaan vragen, vertegenwoordigden. U verklaarde zelfs dat u hierover geen vragen had gesteld aan uw familie (CGVS, p. 11). U had er ook geen idee van hoe vaak deze personen bij uw familie naar u waren gaan vragen. Verder zouden er convocaties voor u zijn afgeleverd maar u weet evenmin welke instantie of instanties die convocaties dan wel hebben afgeleverd. U heeft daarnaar evenmin gevraagd ten overstaan van uw familie (CGVS, p.11). Dat u dermate weinig informatie heeft of informatie heeft gezocht aangaande de vervolgende instantie, dient ongeloofwaardig te worden genoemd gezien de impact van dergelijke informatie op de inschatting van uw vervolgingsvrees.

Wat de convocaties betreft, weet u in het algemeen niets. Behalve dat u niet weet door welk instantie(s) ze zouden zijn uitgevaardigd, weet u ook niet hoeveel convocaties er voor u zijn afgeleverd of sinds wanneer. Ook over de inhoud ervan weet u niets. U weet niet of en zo ja welke reden er in de convocaties zou zijn aangegeven voor de oproeping (CGVS, p.11).

U heeft ook geen duidelijkheid over de verdere ontwikkelingen van uw vervolgingsprobleem in uw herkomstregio. U weet niet of uw familie verdere informatie heeft bekomen aangaande uw problemen (CGVS, p. 13). U weet niet of er een gerechtelijke procedure tegen u is opgestart (CGVS, p.11). U

vermoedt van wel, zij het louter op basis van uw hypothese dat indien autoriteiten voortdurend naar u blijven vragen, zij allicht iets in handen hebben dat ze tegen u menen te kunnen gebruiken in het kader van een strafrechtelijke vervolging. Gezien de door u zelf geaffirmeerde ernst van de verklaarde problemen, kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat u ter zake geen verdere informatie heeft gezocht.

Ter bevestiging van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde problemen zij er trouwens gewezen op twee tegenstrijdigheden tussen uw asielverklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal en de CGVS-vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld.

Zo verklaarde u in het CGVS-asielgehoor dat u bij uw allereerste verhoor in hechtenis werd geconfronteerd met een winkelfactuur van uw winkel, die was aangetroffen bij twee rebellen die door de autoriteiten waren gedood (CGVS, p.). Echter had u in de CGVS-vragenlijst aangegeven dat u pas tijdens een tweede ondervraging gewezen werd op deze factuur. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS, p. 13). U slaagde er echter niet in deze tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen.

Voorts verklaarde u in het CGVS-asielgehoor dat uw vervolgers een week na uw vrijlating naar uw ouderlijke woning waren teruggekeerd om naar u te vragen (CGVS, p. 10). Echter had u in de CGVS-vragenlijst verklaard dat uw vervolgers reeds na twee dagen naar uw ouderlijk huis waren teruggekeerd om naar u te vragen (CGVS-vragenlijst, rubriek 3.5). Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (CGVS, p. 13). U verklaarde ter zake dat het hier om een detail gaat en dat de feiten reeds lang geleden zijn. Gezien het belang van deze feiten voor de inschatting van uw vervolgingsvrees – het betreft hier de laatste vervolgingsfeiten vooraleer u uw herkomstland zou verlaten – kan deze poging tot verklaring niet aannemelijk worden genoemd. De vastgestelde tegenstrijdigheden dienen dan ook te worden aanzien als een bevestiging van het vastgestelde gebrek aan aannemelijkheid van de verklaarde asielproblemen.

Bijkomend zij erop gewezen dat u uw reisweg naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken (CGVS, p. 4-5, 13; DVZ, vraag 35). U verklaarde dat u eerst met een personenwagen en vervolgens met twee bestelwagens naar België bent gereisd. U werd telkens door een u onbekende chauffeur vervoerd. Na een rit van 5 uur in de personenwagen werd u op een u onbekende locatie overgeplaatst en verborgen in een bestelwagen. Twee dagen later werd u opnieuw op een u onbekende locatie overgeplaatst en verborgen in een andere bestelwagen. Van de reis weet u vrijwel niets. U weet dat er op een bepaald moment Duits werd gesproken, hetgeen u doet vermoeden dat u op een bepaald ogenblik door Duitsland bent gereisd. Voorts weet u niets. U weet niets eens of u via een noordelijke route naar Centraal- en West-Europa werd gevoerd, dan wel via de zuidelijke Kaukasus. Van het laatste voertuig weet u niet van welk land het de nummerplaat voerde. Dat u dermate weinig informatie zou hebben over uw inreis in de Europese Unie kan niet geloofwaardig worden genoemd. De vaststelling is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofdte geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (kopieën binnenlands paspoort, uitbatingattest) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De kopieën van uw binnenlands paspoort bieden beperkte persoonlijke identiteitsgegevens die op de gekopieerde pagina's van dat document zijn weergegeven zonder verdere referentie naar de verklaarde asielproblemen. Het uitbatingattest legt er getuigenis van af dat een tijdlang een winkel heeft uitgebaat in uw herkomstplaats. Het attest biedt echter geen informatie over de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag heeft gemeld. Voorts

zij erop gewezen dat beiden documenten in fotokopie werden neergelegd. Gezien fotokopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst, dient de bewijswaarde van deze door u neergelegde stukken dan ook gering te worden genoemd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*. Tevens is verzoekende partij de mening toegedaan dat in hoofde van verwerende partij een manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard, omdat deze volgens haar telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande het niet bijbrengen van enig begin van bewijs, wenst verzoekende partij eraan te herinneren dat de gegrondheid van een vrees voor vervolging kan blijken uit een samenhangend en geloofwaardig relaas, ook al bestaat er geen begin van bewijs. Zij verwijst in dit verband naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag geloofwaardig kan achten wanneer een asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, in geval er aan enkele voorwaarden is voldaan. Verzoekende partij meent

te voldoen aan al deze voorwaarden, waarbij zij onder meer aanstipt dat haar relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoekende partij wijst er verder op dat zij een uitbatingsattest heeft neergelegd waaruit onomstotelijk blijkt dat zij in haar herkomstplaats een winkel heeft uitgebaat. Aldus is de stelling van verwerende partij dat zij geen enkel begin van bewijs kon voorleggen een volledig foute beoordeling, aldus verzoekende partij. Zij is van mening dat zulk bewijsstuk wel degelijk een begin van bewijs kan uitmaken voor haar problemen, nu haar problemen ontstonden door het feit dat zij, als uitbaatster van een winkel, goederen aan rebellen verkocht had, wat de autoriteiten ertoe hebben geleid haar te beschuldigen van medewerking met de rebellen. De oorsprong van haar problemen is dus rechtstreeks gelinkt aan haar hoedanigheid van winkelier.

Tenslotte brengt verzoekende partij in een faxbericht d.d. 9 december 2011 de kopieën bij van twee convocaties, voorzien van een beëdigde vertaling naar het Frans. Verzoekende partij kondigt in haar faxbericht aan dat haar vervanger ter terechtzitting de originelen zal neerleggen.

2.2.3.2. De Raad wijst er wederom op dat de verklaringen van verzoekende partij inderdaad een voldoende bewijs kunnen uitmaken van haar hoedanigheid van vluchteling. Dit is echter slechts het geval wanneer deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, deze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en indien er zich in het relaas aldus geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevinden. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Zo is de ongeloofwaardigheid van diens vluchtrelaas tevens gebaseerd op de vaststellingen dat verzoekende partij over diverse essentiële aspecten van haar asielproblemen onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn, verzoekende partij geen duidelijkheid wist te verschaffen over de verdere ontwikkelingen van haar vervolgingsproblemen, zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar opeenvolgende verhoren en zij bovendien vrijwel niets weet over haar reisweg. Dergelijke constatering zorgt ervoor dat haar verklaringen niet van die aard zijn dat zij op zich tot de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen leiden.

Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*.

Zoals *supra* werd aangehaald en verder in onderhavig arrest wordt toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Hoe dan ook, merkt de Raad volledigheidshalve op dat aan bijgebrachte documenten in ieder geval slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals verder zal worden bevestigd.

Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte uitbatingsattest, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen hierover in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, met name dat het attest geen enkele informatie biedt over de problemen die zij in het kader van haar asielaanvragen heeft vermeld. Het feit dat verzoekende partij een tijdlang een winkel heeft uitgebaat in haar herkomstplaats, wat door verwerende partij niet wordt betwist, vormt echter op generlei wijze een bewijs van haar bewering dat zij in de problemen zou zijn gekomen met haar autoriteiten omwille van het verkopen van voedselproducten aan rebellen. Het louter tegenspreken van het standpunt van verwerende partij dat verzoekende partij geen documenten heeft aangebracht die een begin van bewijs kunnen uitmaken voor de verschillende elementen die haar vluchtrelaas uitmaken, is niet afdoende.

Betreffende de in bijlage aan het faxbericht gehechte convocaties, waarbij verzoekende partij wordt verzocht om zich op 10 maart 2011 en op 5 mei 2011 te komen aanmelden bij de OVD om te worden ondervraagd in de hoedanigheid van verdachte, merkt de Raad op dat het slechts kopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad stelt eveneens vast dat verzoekende partij tot op heden heeft nagelaten de originele documenten te bezorgen.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet weet welke instanties(s) betrokken zou(den) zijn bij haar vervolging, stelt zij conform paragraaf 5 van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet geacht te zijn de identiteit van haar vervolgers te kennen. Wie de actor van vervolging is en waarom

deze precies vervolgt, is volgens haar niet het belangrijkste, nu de vraag of zij een objectief risico loopt om te worden vervolgd, steeds moet primeren.

Verder benadrukt zij dat zij zelf niet aanwezig was toen haar vervolgers zich bij haar familie aanmeldden. Verzoekende partij werpt tevens het argument op dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij dacht dat het om "*Russische Feds*" ging en dat zij heeft verklaard dat zij veronderstelde dat de personen die haar hadden ontvoerd en de personen die haar bij haar thuis kwamen opzoeken na haar vlucht, dezelfde waren.

Bovendien blijkt uit de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie dat de ordediensten arbitrair optreden en detentie en folteringen van familieleden van rebellen vaak voorkomen. Tevens kan uit deze informatie worden afgeleid dat de verschillende componenten van de zogenaamde ordediensten niet heel duidelijk uit elkaar kunnen worden gehouden, nog door NGO's, noch door burgers. Gelet op deze informatie, is het volgens verzoekende partij dan ook voldoende dat zij wist te zeggen dat de personen die haar bezochten behoorden tot de "*militaire dienst*", zonder echter nader te kunnen duiden van welke dienst zij precies afkomstig waren.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat het argument dat verzoekende partij niet geacht is de identiteit van haar vervolgers te kennen, omdat het objectief risico om te worden vervolgd primeert, niet als rechtvaardigingsgrond kan worden aanvaard. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekende partij, die verklaart omwille van haar vervolgers haar land te zijn ontvlucht, geen enkel idee heeft welke structuren de personen die naar haar kwamen vragen vertegenwoordigen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet eens wist te zeggen of de personen die naar haar kwamen vragen nadat zij was ondergedoken, dezelfde militairen waren, waarbij het des te opmerkelijker is dat verzoekende partij toegaf dat zij, hoewel zij nog contact heeft met haar familie, hier niet eens vragen over heeft gesteld. Deze onwetendheden dienen tevens te worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partij geen idee had van het aantal keren dat deze personen waren langsgekomen bij haar familie en met de onwetendheden aangaande de convocaties die zij achteraf zou hebben toegestuurd gekregen. Zo wist zij niet van welke instantie(s) de convocaties die op haar naam werden afgeleverd, uitgingen, hoeveel convocaties er werden afgeleverd, sinds wanneer deze werden verzonden en, bovenal, wat de inhoud van deze documenten is. Ook wordt de vaststelling dat verzoekende partij geen moeite heeft gedaan om te weten te komen of er al dan niet een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart, voor de Raad als een bijkomend element weerhouden om vast te stellen dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij onwetend is met betrekking tot de instanties die verantwoordelijk zijn voor haar vervolging. De vele onwetendheden in haar hoofde omtrent de vervolgers zelf, de documenten die in het kader van deze vervolging op haar naam zouden zijn afgeleverd en een eventuele strafrechtelijke vervolging die zij zou riskeren te ondergaan, in combinatie met het gegeven dat verzoekende partij niet eens de moeite heeft gedaan om zich omtrent deze zaken terdege te informeren, kunnen niet worden goedgepraat door de stelling dat de identiteit van de vervolgers niet het belangrijkste element is in het onderzoek naar de vraag of zij wel degelijk het risico loopt om bij haar terugkeer te worden vervolgd.

Waar verzoekende partij verder betoogt dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk kon vertellen dat zij dacht dat het om Russische Federalen ging en zij eveneens het vermoeden uitte dat dezelfde militairen naar haar zijn komen vragen, is de Raad van oordeel dat deze onwetendheid, die dient te worden samen gelezen met de talloze andere onwetendheden die verwerende partij in hoofde van verzoekende partij heeft vastgesteld, niet kan worden opgeheven door het herhalen van enkele loutere vermoedens die verzoekende partij tijdens haar gehoor naar voren heeft gebracht.

2.2.5.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij niet wist hoe vaak haar vervolgers bij haar familie naar haar waren gaan vragen, van welke instantie(s) de convocaties, die achteraf na haar vlucht op haar ouderlijk adres werden afgeleverd, afkomstig waren en zij verder geen duidelijkheid kan verschaffen over de verdere ontwikkelingen van haar vervolgingsproblemen, werpt verzoekende partij ter vergoelijking op dat zij steeds bang is om langdurig met haar ouders aan de telefoon te blijven en dat zij in internetcafés met hen communiceert en zij bijgevolg discreet dient te blijven. Ook wijst zij erop dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij dacht dat de autoriteiten vier keer zijn langsgekomen en dat zij vermoedde dat de convocaties van de districtspolitie in Venedo afkomstig zouden kunnen zijn. Verzoekende partij herhaalt nogmaals dat zij op het moment dat de convocaties werden afgeleverd niet aanwezig was en dat deze convocaties onderweg zijn.

2.2.5.2. De Raad is niet overtuigd door het betoog van verzoekende partij dat zij bang is om hierover te communiceren met haar ouders, dat zij op het moment dat de convocaties werden afgeleverd niet aanwezig was en dat zij tijdens haar gehoor een aantal vermoedens uitte over desbetreffende elementen. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij

op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar onderduiking en na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Door het nalaten te informeren hoe vaak en wanneer de ordediensten nog zijn langs geweest en door geen enkele informatie te bekomen over het exacte aantal afgeleverde convocaties en de inhoud van deze documenten, waardoor verzoekende partij niet eens op de hoogte was of zij al dan niet in staat van beschuldiging werd gesteld, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek. Deze conclusie wordt nog versterkt doordat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag: *"Verzamelde uw familie info ivm problemen die relevant zijn?"* het volgende antwoordde: *"Ik weet het niet, maar feit is dat ze nog steeds naar me zoeken, dat ze nog steeds geïnteresseerd zijn in mij."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 22 augustus 2011, p. 13). Het gegeven dat verzoekende partij het klaarblijkelijk niet de moeite vond om te vragen of haar familie nog iets te weten is gekomen in verband met haar problemen, valt niet te rijmen met de ernst van de door haar voorgehouden problemen. De Raad merkt op dat, indien verzoekende partij werkelijk bang is om over haar problemen te praten met haar familie aan de telefoon, zij dit ook middels andere communicatiemiddelen en/of via derden zou kunnen doen, teneinde de actuele omstandigheden van haar vervolging beter in te schatten. Overigens, geeft verzoekende partij wel aan dat zij bij haar familie een aantal convocaties heeft kunnen opvragen, wat geenszins verenigbaar is met haar angst om met haar familie of derden over haar problemen te praten.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij dacht dat de autoriteiten in totaal vier keer zijn langsgekomen en dat zij vermoedde dat de convocaties van de districtspolitie afkomstig zouden kunnen zijn, is de Raad de mening toegedaan dat het wederom opwerpen van loutere vermoedens hieromtrent niet van aard is om deze onwetendheden ongedaan te kunnen maken. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij omtrent de vraag hoe vaak men bij haar familie is langsgekomen om naar haar te vragen, uitdrukkelijk verklaarde: *"Ik heb niet doorgevraagd."* en zij tevens op de vraag van welke instantie(s) de convocaties afkomstig zijn expliciet heeft geantwoord dat zij hierover geen vragen heeft gesteld (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 22 augustus 2011, p. 11) waardoor de flagrante onwetendheid omtrent deze elementen onbetwistbaar vast komt te staan.

2.2.6.1. Nopens de tegenstrijdigheid over het moment waarop verzoekende partij werd geconfronteerd met een factuur van haar winkel, ontkent verzoekende partij dat het hier om een tegenstrijdigheid gaat. Zij verduidelijkt dat zij slechts eenmaal werd aangehouden en voor 48 uur werd opgesloten in een kelder van een verlaten gebouw, waar zij werd bedreigd en geslagen en dat zij tijdens haar gehoor op een zeer spontane manier vertelde hoe haar ontvoerders haar tot vijf keer toe kwamen lastig vallen. Zij legt verder uit dat de ontvoerders haar tijdens haar enige aanhouding eerst vragen stelden, vervolgens de kamer uitgingen, en, toen zij een tijdje later terugkwamen, zaken vroegen en haar dan pas het reçu van de winkel toonden. Er is dus helemaal geen sprake van tegenstrijdige verklaringen, meent verzoekende partij. Bovendien merkt verzoekende partij op dat de vraagstelling van verwerende partij *"volledig vaag"* is, nu het werkelijk onduidelijk is wat er onder een *"ondervraging"* of een *"gehoor"* dient te worden verstaan. Uit haar relaas wordt duidelijk dat haar ontvoerders haar meerdere keren op dezelfde dag kwamen opzoeken.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie niet strookt met wat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Zo blijkt uit het gehoorverslag het volgende: *"(...) Na een uur kwamen er drie met maskers en ze begonnen vragen te stellen (...) Dan zeiden ze dat ze een reçu hadden van mijn shop ze zeiden dat ze dat in zak van een vd boeviks hadden gevonden, ze hadden ze dag voordien gedood. Allicht dachten ze dat ik hen met voedsel voorzag, en dat ik ze kende en dat ik ze hielp. Ze zeiden dat ik hen gekend moest hebben en eisten nu dat ik moest bekennen. Dit alles gebeurde tijdens deze eerste verhoor (...) Die dag gingen ze weg, en volgende dag, niet 's morgens maar tijdens dinertijd, kwamen er vier binnen (...)"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 22 augustus 2011, p. 8). Uit haar verklaringen, die hierboven deels worden geciteerd, blijkt onbetwistbaar dat verzoekende partij, die weliswaar slechts één keer werd opgepakt en vastgehouden, tijdens die bepaalde dag slechts eenmaal werd ondervraagd en dat haar tijdens deze eerste ondervraging het reçu werd getoond. De uitleg van verzoekende partij dat haar ontvoerders eerst vragen stelden, vervolgens weggingen, en daarna terugkwamen om haar opnieuw te ondervragen en tijdens deze tweede ondervraging pas op de proppen kwamen met de factuur, kan in geen geval worden afgeleid uit het door haar naar voren gebrachte verhaal op het Commissariaat-generaal. De Raad volgt verzoekende partij niet waar zij stelt dat de vraagstelling van verwerende partij niet duidelijk zou zijn en

dat het evenmin duidelijk is wat er onder een ondervraging/gehoor dient te worden verstaan, nu verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangeeft: *“Dit alles gebeurde tijdens het eerste verhoor”*, de interviewer haar later de vraag stelde *“Wat gebeurde er na dit eerste verhoor”*, en verzoekende partij hierop antwoordde: *“Die dag gingen ze weg, en volgende dag (...) kwamen er vier binnen”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 22 augustus 2011, p. 8). De Raad ziet niet in hoe de vraagstelling of het door de interviewer en door de partij gebruikte begrip *“verhoor”* niet duidelijk of verwarrend zou zijn en een verkeerde interpretatie van de door verzoekende partij aangegeven elementen in de hand zou kunnen werken. De verklaringen van verzoekende partij die in de vragenlijst kunnen worden afgelezen, met name: *“Ze sloegen me tijdens een eerste ondervraging en vroegen me alles te vertellen. Ik wist niet waarom ik was opgepakt. Tijdens een tweede ondervraging toonden ze me een kasticket van mijn winke dat ze hadden gevonden bij 2 door hen vermoorde rebellen.”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS van 20 januari 2011, p. 2, vraag 5) zijn duidelijk tegenstrijdig aan wat verzoekende partij achteraf heeft verteld tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt de onderling inconsistente verklaringen met elkaar te verzoenen. Aangaande tegenstrijdigheid blijft derhalve gehandhaafd.

2.2.7.1. Betreft de tegenstrijdigheid over het moment waarop de vervolgers van verzoekende partij naar haar zijn komen vragen na haar vrijlating, stelt verzoekende partij dat haar verklaring een verschil van drie à vier dagen betreft wat op zich niet zo'n grote tegenstrijdigheid uitmaakt. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad van State om haar argument kracht bij te stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet van die aard is om haar de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij desbetreffende tegenstrijdigheid tracht te minimaliseren, wijst de Raad erop dat van verzoekende partij die haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor vervolging, kan worden verwacht dat zij de feiten die mede de aanleiding vormden voor haar vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zou kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Nu de tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de laatste gebeurtenis die zich heeft voorgedaan alvorens verzoekende partij haar land is ontvlucht – verzoekende partij vernam via de persoon bij wie zij was ondergedoken dat haar vervolgers naar haar ouderlijk huis waren teruggekeerd om naar haar te vragen, waarna zij op 18 oktober 2010 de Russische Federatie is ontvlucht – en het aldus een incoherentie betreft die betrekking heeft op een uiterst cruciaal element in haar vluchtrelaas, kan niet worden aanvaard dat een verschil van drie/vier dagen *“niet zo een grote tegenstrijdigheid”* uitmaakt. Daar deze gebeurtenis rechtstreeks gelinkt is aan haar beslissing dat zij het land diende te verlaten omdat het te gevaarlijk was om er, zelfs ondergedoken, te verblijven, komt het voor de Raad allerminst plausibel over dat verzoekende partij geen eenduidige opeenvolgende verklaringen kan afleggen over het moment waarop haar vervolgers haar terug zijn komen opzoeken. Bovendien, stelt de Raad volledigheidshalve, is dit niet de enige *“werkelijke”* tegenstrijdigheid die haar kan worden verweten, zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert. Uit punt 2.2.6.2. blijkt immers dat verzoekende partij de andere flagrante tegenstrijdigheid die tussen haar opeenvolgende verklaringen werd vastgesteld, niet succesvol weerlegt. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij slecht één tegenstrijdigheid heeft kunnen vinden in haar verklaringen, gaat derhalve niet op.

2.2.8.1. Verzoekende partij verwijt aan de commissaris-generaal dat hij geen rekening zou hebben gehouden met de algemene situatie in haar land van herkomst en evenmin met haar persoonlijke eigenschappen en haar profiel, wat hij, conform artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wel dient te doen. Ook krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het *“Handbook on Procedures”* dient de interviewer de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te interpreteren in het licht van de omstandigheden van elk dossier.

Wat de huidige actuele context in Tsjetsjenië betreft, stelt verzoekende partij dat uit de *“Subject Related Briefing”* blijkt dat dergelijke beschuldigingen veelvoorkomend zijn in Tsjetsjenië. Verzoekende partij benadrukt dat in de regio waarvan zij afkomstig is veel rebellen aanwezig zijn en dat deze rebellen zich wel ergens moeten voeden. Nu vaststaat dat zij een winkel uitbaatte, is het geloofwaardig dat zij op deze manier regelmatig in contact kwam met rebellen. Deze achtergrondinformatie laat bijgevolg toe het voorkomen van haar individuele vervolging als hoogstens geloofwaardig te laten blijken, meent verzoekende partij.

Ten tweede, diende verwerende partij volgens verzoekende partij rekening te houden met het gegeven dat zij als alleenstaande Tsjetsjeense vrouw deel uitmaakt van een risicogroep. Ook vestigt verzoekende partij er de aandacht op dat zij deel uitmaakt van de groep kandidaat-vluchtelingen die na een negatieve beslissing terug naar Tsjetsjenië dienen te keren. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij (bijlage 3 bij het verzoekschrift), die aangeven op welke manier verwerende partij in zulk geval dient te redeneren. Tot slot werpt verzoekende partij op dat niet mag worden vergeten dat verzoekende partij twee oorlogen heeft meegemaakt en *“de dagdagelijkse actualiteit gekend heeft sedert in Tsjetsjenië”*.

2.2.8.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de proceduregids van de UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat en dat de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, aangezien die geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht.

Verder geeft de Raad te kennen niet akkoord te zijn dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met elementen zoals de situatie in het land van herkomst en de individuele status en de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Ten eerste, wat betreft haar argument dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de situatie in haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing echter duidelijk blijkt dat verwerende partij, steunend op de landeninformatie uit het administratief dossier, de huidige situatie in Tsjetsjenië wel degelijk in acht heeft genomen. Zo kaart verwerende partij de nog steeds verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen (waaronder illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen en dergelijke meer) in Tsjetsjenië aan, maar oordeelt zij dat, voornamelijk omdat deze schendingen een gericht karakter hebben, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. De problematiek van valse beschuldigingen wordt door verwerende partij aldus erkend. Echter, dient elke asielaanvraag individueel te worden onderzocht om te bepalen of een kandidaat-vluchteling in aanmerking komt om effectief als vluchteling te worden erkend. *In casu* oordeelde verwerende partij echter dat omwille van verschillende redenen, aan de bewering van verzoekende partij dat zij een vrees koestert om door haar autoriteiten te worden opgepakt en te verdwijnen omdat zij ervan wordt verdacht hulp te hebben geboden aan rebellen, geen geloof kan worden gehecht. Haar redenering dat uit deze achtergrondinformatie kan worden afgeleid dat haar *“individuele vervolging”* als *“hoogstens geloofwaardig”* kan worden beschouwd, snijdt derhalve geen hout.

Waar verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met haar statuut als alleenstaande Tsjetsjeense vrouw, met het gegeven dat zij deel uitmaakt van de groep kandidaat-vluchtelingen die na een negatieve beslissing terug naar Tsjetsjenië dienen te keren en verwerende partij er tevens rekening mee had moeten houden dat verzoekende partij twee oorlogen heeft meegemaakt en *“de dagdagelijkse actualiteit gekend heeft sedert in Tsjetsjenië”*, antwoordt de Raad ten tweede dat verzoekende partij noch tijdens het invullen van de vragenlijst, noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat enig gewag maakt van het feit dat zij omwille van het feit dat zij een alleenstaande Tsjetsjeense vrouw is, een vrees voor vervolging zou koesteren in haar land van herkomst. Het staat buiten kijf dat dergelijk element geen verband houdt met de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, nu zij hier voordien nooit met een woord over heeft gerept. Bovendien, is het feit dat zij als alleenstaande Tsjetsjeense vrouw tot een *“risicogroep”* zou behoren, een bewering die zij geeneens aan de hand van objectieve elementen weet aan te tonen en is daarenboven het louter behoren tot een risicogroep op zich niet voldoende om te besluiten dat in haar hoofde een vrees voor vervolging aanwezig is, aangezien zulks steeds *in concreto* dient te worden aangetoond. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij op generlei wijze duidelijk maakt waarom zij als deel uitmakende van de groep personen die na een negatieve beslissing dient terug te keren naar Tsjetsjenië, riskeert te worden vervolgd. Deze, als een blote bewering te beschouwen stelling, kan door de Raad niet worden aanvaard. Tenslotte ziet de Raad net zo min in hoe haar laatste argument enig ander licht kan werpen op hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld. Het feit dat verzoekende partij twee oorlogen heeft meegemaakt en dat zij de *“dagdagelijkse actualiteit”* heeft gekend in Tsjetsjenië, kan de verschillende in haar hoofde vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, en de vaststelling dat zij zich niet terdege heeft geïnformeerd over het verdere verloop van haar problemen, niet goedpraten.

2.2.9.1. Wat betreft het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de corruptie in zulke staten niet kan ontkennen. Het is welbekend dat men er met geld alle controles kan doorgaan. Hoe zouden anders voor de Dienst Vreemdelingenzaken dagelijks lange rijen vluchtelingen komen te staan, vraagt verzoekende partij zich af. Nogmaals wijst verzoekende partij erop dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker

ondergeschikt is aan het onderzoek of er in hoofde van de asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie, waarmee verzoekende partij poogt aannemelijk te maken dat zij wel degelijk op illegale wijze de grenzen is kunnen passeren, voorbijgaat aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, waar aan verzoekende partij wordt verweten vrijwel niets over haar afgelegde reisweg te weten, wat voor verwerende partij ongeloofwaardig overkomt en haar heeft doen vermoeden dat verzoekende partij mogelijkerwijze de ware documenten die zij bij haar reis naar België heeft gebruikt, achterhoudt. Het verweer van verzoekende partij, dat zij overigens niet onderbouwt door enige objectieve informatie, waardoor deze in ieder geval als blote beweringen kunnen worden bestempeld, weerlegt geenszins de uitgebreide motivering van verwerende partij over de quasi totale onwetendheid van verzoekende partij over de afgelegde reisweg, waardoor het ongeloofwaardige karakter van dit element uit haar vluchtrelaas dient te worden behouden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Aldus kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in haar land van herkomst – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de

verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT